

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 06/20/2012
Spisová značka: 6 Tdo 705/2012
ECLI: ECLI:CZ:NS:2012:6.TDO.705.2012.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo:
Dotčené předpisy: § 222 odst. 1 tr. zák.
Kategorie rozhodnutí: D
Podána ústavní stížnost

datum podání	spisová značka	soudce zpravodaj	výsledek	datum rozhodnutí
10/22/2012	IV. ÚS 4053/2012	doc. JUDr. Michaela Židlická, Dr.	-	-

6 Tdo 705/2012-45

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání dne 20. června 2012 o dovolání obviněného V. H., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 4 To 548/2010-378, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 4 T 134/2007, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného **o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 4 To 548/2010-378, bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 4 T 134/2007, kterým byl obviněný V. H. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zák. a byl odsouzen podle § 222 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, když pro výkon trestu odnětí svobody byl zařazen podle § 39a odst. 2 tr. zák. do věznice s ostrahou, dále bylo rozhodnuto podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. o propadnutí věci a podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 4 To 548/2010-378, podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání, ve kterém uplatnil dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. a), g) tr. ř. Naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. spatřuje v tom, že senát soudu druhého stupně, který rozhodoval o jeho odvolání nebyl náležitě obsazen. V této souvislosti poukazuje na to, že v rozporu s rozvrhem práce byla předsedkyní senátu JUDr. Naděžda Hájková, která však podle rozvrhu práce mohla zastoupit pouze Mgr. Věru Kloudovou na pozici předsedkyně senátu, pokud by Mgr. V. Kloudová nebyla přítomna. Mgr. V. Kloudová však přítomna byla, a proto JUDr. Naděžda Hájková vůbec neměla být členkou senátu, natož jeho předsedkyní. Dále v senátu zasedala Mgr. Jitka Neterdová, která však podle rozvrhu práce mohla být členkou senátu podle mínění obviněného až po vyčerpání členů senátu, kteří byli v rozvrhu práce uvedeni před Mgr. Jitkou Neterdovou. Obviněný prostřednictvím obhájce uvádí, že tuto skutečnost již namítl před soudem druhého stupně, avšak soud druhého stupně odkázal na

rozvrh práce a jeho dodatek a rozhodl v senátě, jehož složení obviněný zpochybňuje v tom, že nebyl soud náležitě obsazen. Závěrem k uvedenému dovolacímu důvodu uvádí, že „praxe u Krajského soudu v Ústí nad Labem při obsazování senátu podle rozvrhu práce je taková, že se do rozvrhu práce uvedenou všichni trestní soudci, a ti pak senát obsazují podle své vůle, přitom ani nedodržují rozdělení soudců jejich zástupců na pozici předsedy senátu a členů senátu“. V souvislosti s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se „domáhá toho, aby Nejvyšší soud přezkoumal skutková zjištění soudu prvního a druhého stupně, neboť jde o případ, v němž jsou skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy“. Obviněný argumentuje tím, že od počátku trestního stíhání uvádí stále jednu a tutéž verzi svého jednání. Dále ve svém dovolání zmiňuje důkazy, které byly před soudy provedeny, aby následně poukazyval na to, které skutečnosti z provedených důkazů měly být podstatné, které byly soudy nesprávně hodnoceny apod. Poukazuje na to, že výpověď poškozeného, které soud uvěřil a na ni navazující znalecký posudek z oboru balistika nelze považovat za důkaz prokazující jeho vinu, když se např. nezabýval otázkami, které řeší vojenská balistika (přesnost zásahu, spolehlivost zbraně apod.), a to v souvislosti s jím namítanými skutečnostmi, že policie nezajistila bundu, kterou měl poškozený v době střelby pravděpodobně na sobě. Ze skutečnosti, že na kůži poškozeného nebyly nalezeny povýstřelové zplodiny, nelze dovozovat, že by výpověď obviněného byla nepravdivá. Odvolacímu soudu vytýká, že se ztotožnil se soudem prvního stupně a nevypořádal se s tím, že absence povýstřelových zplodin neumožňuje určit vzdálenost zbraně od těla poškozeného. Dále vytýká soudům, že nebyl proveden jím navržený důkaz ze sebeobraný. Soudu druhého stupně dále vytýká, že se dostatečně neseznámil s lékařskými zprávami, které popisovaly zdravotní stav obviněného v době, kdy došlo ke konfliktu, nepřihlédl a nepřipustil pochybnosti ohledně výpovědi poškozeného, aniž by se dostatečně vypořádal se závěry posudku znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Podle obviněného nebyla správně vyhodnocena ani výpověď svědkyně K. U., která je v mnohém směru v příkrém rozporu s výpovědí svědka V. S. Soudu vytýká, že v souvislosti s otázkou nutné obrany nedostatečně vážil otázku, že obviněný byl na pozemku poškozeného na základě pozvání jeho nevlastní dcery, a k celému incidentu došlo jen proto, že obviněný neopustil pozemek rychlostí, jakou si přál poškozený. Na základě zmíněných skutečností dospívá k závěru, že skutková zjištění jsou v příkrém rozporu s provedenými důkazy a skutek nebyl zjištěn způsobem, který odpovídá zásadám spravedlivého procesu. Podle obviněného „pro posouzení jeho viny je důležitý rozdíl, zda měl střílet v pokleku na neútočícího poškozeného, nebo vleže na útočníka, který na něm klečel a bil ho. Ve druhém případě by pak musel soud hodnotit i míru oprávněnosti použití zbraně, ať už z pohledu nutné obrany, nebo z pohledu závažnosti jednání a výše uloženého trestu“. S ohledem na shora uvedené skutečnosti obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud dovoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc přikázal soudu druhého stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření k dovolání obviněného konstatovala, že způsob interpretace a aplikace institutu zákonného soudce ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem je značně diskutabilní a vzhledem k tomu, že věc napadla u zmíněného soudu 30. 11. 2010, mělo být složení senátu řešeno podle rozvrhu práce za rok 2010. Za nepřiléhavý považuje také odkaz na dodatek č. 6 ze dne 29. 3. 2011. Ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. poukazuje na to, že námitkami se obviněný snaží Nejvyšší soud nepřipustně vtahovat do pozice soudu třetího stupně, který by měl důkazy hodnotit, a takový postup se vymyká řízení o mimořádném opravném prostředku. Podle názoru státní zástupkyně mají skutková zjištění svůj reálný podklad ve výpovědi poškozeného a svědkyně K. U. V souvislosti s tímto dovolacím důvodem státní zástupkyně konstatuje, že „ve vztahu k procesu dokazování lze shrnout, že odvolatel sice interpretuje komplex důkazů provedených soudy obou stupňů odlišně, nicméně tvrzené extrémní rozpory zjištěny nebyly, což zapovídá jakékoli zásahy do skutkových zjištění v rámci dovolacího řízení“. S ohledem na tu skutečnost, že soud nebyl náležitě obsazen podle předem seznatelných pravidel, došlo k porušení práva na zákonného soudce, a proto je nutno rozhodnutí napadené dovoláním zrušit a věc přikázat

Krajskému soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno obviněným jako osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Dovolání obsahuje i obligatorní náležitosti stanovené v § 265f odst. 1 tr. ř.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže ve věci rozhodl věcně nepříslušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně. Vyřešení uvedeného dovolacího důvodu je z pohledu procesního postupu Nejvyššího soudu prvořadé, neboť za situace, kdy by naplnění zmíněného dovolacího důvodu bylo zjištěno, postrádalo by dalšího významu zabývat se otázkou dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť rozhodnutí o vině obviněného by bylo vydáno nepříslušným soudem. Předně je tedy potřebné uvést, že z pohledu zmíněného dovolacího důvodu přichází v úvahu zabývat se otázkou, zda ve věci rozhodoval soud, který byl náležitě obsazen. Z dostupných dokladů je nepochybné, že uvedená trestní věc napadla do senátu č. 4 dne 30. 11. 2010. V rozvrhu práce na rok 2010 je v tomto uvedena Mgr. Jitka Neterdová jako soudce (stáž) pro senáty č. 4, 5, 6 a 7. V rámci objektivit je nezbytné uvést, že pod spr. 2827/2010 (dodatek 7) je v tomto od 1. 6. 2010 vedena u zmíněného Krajského soudu v Ústí nad Labem v oddělení 5 Mgr. Jitka Neterdová (stáž). Pod spr. 4942/2010 (dodatek 16) je zmíněná soudkyně Mgr. Jitka Neterdová (stáž) od 1. 11. 2010 přidělena do všech senátů bez přidělení nápadu. Ze spr. 1126/2011 (dodatek 6 k rozvrhu práce na rok 2011) vyplývá, že ke dni 1. 4. 2011 byl zastaven nápad JUDr. Hoškové a přidělován Mgr. Neterdové. Spr. 4019/2011 pak uvádí, že Mgr. Jitce Neterdové je ukončena stáž ke dni 31. 8. 2011 a od 1. 9. 2011 je nápad přidělován JUDr. Hoškové. Z předložených rozvrhů práce za rok 2010 či 2011 (a to i obhájcem obviněného) vyplývá, že mezi soudci byla v senátě č. 4 po JUDr. Zdeňce Hoškové vždy uváděna Mgr. Jitka Neterdová (stáž). Tuto skutečnost uvádí Nejvyšší soud s ohledem na argumentaci obviněného (obhájce), ale také státní zástupkyně, kteří přehlíží (patrně z různých důvodů) shora zmíněnou skutečnost, že uvedená soudkyně Mgr. Neterdová byla zařazena na druhém místě za JUDr. Hoškovou a Mgr. Karel Knaifl až za Mgr. Neterdovou. Uvedená skutečnost, tedy to, zda Mgr. Neterdová byla umístěna na druhém, třetím či jiném místě v seznamu soudců pro rok 2010 či 2011 není zásadního významu z pohledu komentáře k rozvrhu práce, který byl Krajským soudem v Ústí nad Labem vypracován jak k roku 2010 tak roku 2011 a nahlédnutím do tohoto komentáře bylo možno argumentaci obviněným i státní zástupkyní přizpůsobit. Z bodu 6 komentáře k rozvrhu práce na rok 2010 vyplývá, že členové každého oddělení To se zastupují navzájem, obdobné východisko vyplývá také z bodu 5 komentáře k rozvrhu práce na rok 2011. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, **za situace, kdy JUDr. Hošková od období 1. 4. 2011 do 1. 9. 2011, objektivně u Krajského soudu nepůsobila jako soudkyně – z důvodu mateřské dovolené**, nebylo postupováno v rozporu s rozvrhem práce a nelze ani akceptovat námitky obviněného k zařazení soudkyně Mgr. Neterdové do senátu č. 4 a přidělení jí věci obviněného či státní zástupkyně k opatření krajského soudu (dodatku č. 6), neboť Mgr. Neterdová byla řádnou členkou senátu č. 4, a to od 1. 11. 2010 a v případě zastupování v případě např. nemoci či mateřské dovolené některého z členů senátu, na toto období také pamatoval komentář k rozvrhu práce, který stanovil, že se tito zastupují navzájem, nebylo a nemuselo být stanoveno žádné kritérium uváděné obviněným a tolerované státní zástupkyní o pořadí soudců. Základní kritérium, které odpovídá také zmíněnému rozhodnutí Ústavního soudu, příslušnosti senátu a členů senátu, bylo v daném případě dodrženo, neboť zastoupení soudců, stejně jako složení senátu se řídilo předem

stanovenými pravidly, určenými rozvrhem práce. V rozporu s rozvrhem práce a naplněním dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. nemůže být ani argumentace, že trestní věcí měla předsedat Mgr. Věra Kloudová a nikoli JUDr. Naděžda Hájková, případně nemohly obě zasedat v jednom senátě, kdy obě jsou vedeny jako předsedkyně senátu (při akceptování takové námitky by nemohl rozhodovat Nejvyšší soud o dovolání za situace, že jeho senát je složen výhradně z předsedů senátu). Sama skutečnost, že soudce je jmenován předsedou senátu, nemůže bránit tomu, aby zasedal v senátu v postavení soudce, kterému jako předseda senátu předsedá jiný soudce. Za takto popsané situace nejde o naplnění dovolací námitky ve smyslu § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. spočívající v tom, že „soud nebyl náležitě obsazen“, pokud se jedná o soudce téhož senátu dle rozvrhu práce.

S ohledem na shora uvedené závěry bylo nutno v této části dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedeného dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř., ani přezkoumávání úplnosti provedeného dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán

uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V případě tohoto dovolacího důvodu je s ohledem na obviněným užitou argumentaci nutno odkázat na soudy zjištěný skutkový stav. Na základě provedeného dokazování bylo mj. zjištěno, že obviněný „dne 19. 8. 2006 kolem 19.40 hod. v N. M. v K. h., na zahradě rekreační chaty, okr. T., ze které byl vykazován slovně i fyzicky poškozeným A. V., kterému se obžalovaný pokusil nastříkat do obličeje slzný plyn, avšak bezúspěšně, a poté, kdy byl i nadále poškozeným přes použití slzného plynu vykazován ze zahrady, vytáhl legálně drženou střelnou zbraň samonabíjecí pistolí zn. Glock, 19C ráže 9 mm Luger, ze které třikrát vystřelil po stojícím poškozeném A. V. ze vzdálenosti cca 1,5m, čímž mu způsobil střelné poranění pravého předloktí, střelné poranění levého předloktí a střelné poranění v oblasti genitálu a hráze, přičemž tato střelná poranění měla za následek v pravé horní končetině rozdrčení obou předloktních kostí, v levé horní končetině poškození měkkých tkví předloktí a poškození pravé horní části šourku, poranění raménka kosti stydké vpravo a pravostřední stěny močového měchýře“.

Za zcela přiléhavou pro své rozhodování o dovolání obviněného a právní akceptovatelnosti jím uplatněné argumentace musí Nejvyšší soud označit tu část dovolání obviněného, kde tento uvedl, že „pro posouzení viny obžalovaného je důležitý rozdíl, zda měl střílet z pokleku na neútočícího poškozeného, nebo na vleže ležícího útočnicka, který na něm klečel a bil ho. Ve druhém případě by pak soud musel zhodnotit i míru oprávněnosti použití zbraně, ať už z pohledu nutné obrany, nebo z pohledu závažnosti jednání a výše uloženého trestu“.

Soud prvního stupně dospěl k závěru (v kontextu námitek obviněného), že to byl obviněný, který na poškozeného vytáhl legálně drženou střelnou zbraň a z této třikrát po stojícím poškozeném vystřelil ze vzdálenosti cca 1,5m a způsobil mu zranění (v rozsudku blíže popsané). S uvedeným závěrem soudu prvního stupně se ztotožnil soud odvolací a v odůvodnění svého rozsudku rozvedl úvahy soudu prvního stupně, kdy reagoval na námítky uplatněné obhajobou. Uvedené závěry jsou však pro obviněného, jak plyne z jeho námitek neakceptovatelné. Z výše uvedeného závěru soudu vyplývá, že tento neakceptoval námítky obviněného a jeho obhajobu, že ke střelbě na poškozeného došlo obviněným v okamžiku, kdy poškozený byl v pozici nad ležícím obviněným a tohoto bil. Již z této skutečnosti je patrné, že veškerá argumentace obviněného je pak soustředěna ke zpochybnění skutkového zjištění soudu prvního stupně a potvrzeného soudem odvolacím a snahou obviněného o prosazení vlastní verze průběhu skutkového děje. Na tomto místě musí Nejvyšší soud odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu zn. II. ÚS 681/04, že **právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného.** Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy. To platí i pro dovolací řízení.

V souvislosti se zjištěním skutkového stavu musí Nejvyšší soud poznamenat, že z podaného dovolání je zřejmé, že obviněný nesouhlasí se závěry znaleckého posudku ani s úvahami soudů v rámci hodnocení provedených důkazů. K otázce skutkového stavu je vhodné uvést, že zjištěný skutkový stav je výsledkem určitého procesu, který spočívá v tom, že soudy musí nejprve zákonu odpovídajícím způsobem provést důkazy, které považují za nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci a tyto důkazy musí dále hodnotit v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Na základě hodnocení důkazů založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu pak dospívá soud ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (pro orgán činný v trestním řízení) a tento závěr je pak shrnut ve skutkovém zjištění – skutkové větě. Shora popsané hodnotící úvahy, stejně jako otázka objasňování tohoto skutkového stavu jsou

rozvedeny v odůvodnění. V odůvodnění rozsudku (§ 125 tr. ř.) soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění přitom musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu.

Soud prvního stupně ve svém rozsudku nejprve rekapituloval výpověď obviněného i výpověď poškozeného, aby následně popsal výpovědi svědků (přímých či nepřímých) a dále zmínil znalecké posudky ve věci vypracované. Na straně 11 až 14 pak hodnotil důkazy v řízení provedené a dospěl k závěru o vině obviněného. Soud prvního stupně poukázal na to, že znalecké posudky vypracované Ladislavem Pravcem a JUDr. Zdeňkem Náchodským navazují na výpovědi svědkyně K. U. a poškozeného A. V. Následně na str. 14 svého rozsudku se soud prvního stupně vyjadřuje k hodnověrnosti svědecké výpovědi Václava Svobody a dalším ve věci provedeným důkazům. Nelze tedy akceptovat námitku obviněného, že by rozhodnutí soudu prvního stupně nemělo svým odůvodněním vyhovovat ustanovení § 125 tr. ř. (příp. hodnocení důkazů bylo v rozporu se zněním § 2 odst. 6 tr. ř.) a z toho dovozovat tzv. „extrémní nesoulad“. Obdobně nelze přiznat právní relevanci ani námitkám obviněného, které tento vznesl ve vztahu k rozhodnutí soudu druhého stupně. Krajský soud v Ústí nad Labem velmi podrobně na str. 4 - 5 reagoval na výtky obviněného ve vztahu ke znaleckým posudkům, které byly zpracovány orgány činnými v trestním řízení a poukázal na to, že stejná míra kritiky ze strany obhajoby obviněného nesměřovala vůči posudku, který byl zpracován znalcem, na kterého se obrátil obviněný, který rovněž hodnotil balistický posudek, aniž by byl způsobilý se k němu odborně vyjádřit. Dále na str. 5 – 7 odůvodnění svého usnesení se podrobně zabýval i dalšími ve věci provedenými důkazy, které byly obhajobou v rámci řízení o odvolání zpochybňovány. Na tomto místě musí Nejvyšší soud konstatovat, že tyto jsou po obsahové stránce totožné s námitkami, které byly uplatněny v řízení o dovolání obviněného, pak je však třeba zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 86/2002, ze kterého mj. vyplývá „*opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, s kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.*“ (viz Soubor rozh. NS č. 408, sv. 17, C.H.Beck). Tento postup by přicházel v úvahu za situace, že by Nejvyšší soud nezjistil jiný důvod pro ev. odmítnutí dovolání.

V souvislosti s argumentací soudu prvního stupně a zejména pak s velmi podrobným odůvodněním rozhodnutí soudu druhého stupně k problematice provedených důkazů a jejich hodnocení, se kterou se Nejvyšší soud ztotožňuje, považuje tento za potřebné nad rámec zmíněných úvah uvést, že pokud obviněný prosazuje svoji verzi průběhu skutkového děje a odkazuje na výpověď svědka V. S., aby následně od těchto mohl zpochybnit další ve věci provedené výslechy svědků a důkazy, že přehlídí objektivní skutečnosti, které jsou pro posouzení hodnověrnosti jeho výpovědi či výpovědi svědka základní a na tomto základě se pak musí odvíjet další postup soudů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Obviněný a svědek S. se shodují na tom, že obviněný byl napaden poškozeným, na obranu mu nepomohl pepřový sprej, byl sražen poškozeným na zem a brutálně byl napadán (opětovně bit pěstmi do horní poloviny těla, nejvíce do obličeje – str. 3 rozsudku, nejméně třikrát byl obviněný napaden rukou poškozeného do obličeje, čemuž se obviněný bránil použitím spreje – str. 6 rozsudku, pak srazil poškozený obviněného na zem, zaklekl na obviněného a bil ho do obličeje). Ze znaleckého posudku (str. 8 vyplývá, že jediným objektivním příznakem obviněného byl otok a pohmatová bolestivost v oblasti jařmových oblouků oboustranně bez přítomnosti hematomu, podle znalce se mohlo jednat nejméně o dva údery malé intenzity, vyloučil údery sevřenou dlaní – pěstí). Již tato skutečnost zpochybňuje výpověď obviněného, který má právo hájit se jak uzná za vhodné, ale zejména pak svědka. Dále nelze přehlédnout popis jednání poškozeného nezaujatými svědky v době, které

předcházelo střelbě, mj. z hlediska agresivity poškozeného. Z odůvodnění soudu druhého stupně (nad rámec úvah soudu prvního stupně) je zřejmé, jak se vypořádal s obhajobou obviněného, jeho návrhy na provedení dalších důkazů apod. Tuto skutečnost zmiňuje Nejvyšší soud záměrně s ohledem na argumentaci obviněného, že skutková zjištění soudů jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.

Zmiňuje-li obviněný tzv. „extrémní rozpor mezi učiněnými skutkovými zjištěními a provedenými důkazy“, pak musí Nejvyšší soud konstatovat, že žádné ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. neuvádí jako dovolací důvod tzv. „extrémní nesoulad“, a to ani jako obsahovou součást zmíněného § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nutno dodat, že problematiku tzv. „extrémního nesouladu“ nelze aplikovat na trestní věc obviněného, kdy veškerá jeho argumentace spočívá v tom, že obviněný nesouhlasí s hodnocením důkazů, které vyústilo v předmětný zjištěný skutkový stav a následné právní posouzení zjištěného skutkového stavu. Tak, jak je skutek popsán, vykazuje znaky trestného činu, jímž byl uznán vinným, přičemž hodnocení důkazů bylo provedeno způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a úvahy soudů ohledně hodnocení důkazů odpovídají plně § 125 tr. ř.

Pokud je zmiňován obviněným extrémní rozpor, pak měl patrně na mysli taková rozhodnutí Ústavního soudu, kde tento cituje nutnost svého zásahu do rozhodnutí soudů, pokud tak neučinil již Nejvyšší soud, existuje-li extrémní rozpor - ve smyslu ustálené judikatury, či svévole na straně obecných soudů. Za této situace, tedy existence extrémního rozporu, připouští Ústavní soud možnost zásahu za striktně vymezených důvodů. Nejvyšší soud však v celé řadě svých rozhodnutí mj. také uvádí, že pokud napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění jsou jasná, logická a přesvědčivá a soudy v souladu s procesními předpisy náležitě zjistily skutkový stav věci a vyvodily z něj odpovídající právní závěry, které jsou výrazem nezávislého rozhodování obecných soudů, pak dovoláním napadená rozhodnutí nevykazují shora zmíněnou vadu, stejné závěry vyplývají také z níže uvedených rozhodnutí Ústavního soudu (např. sp. zn. I. ÚS 1717/09, IV. ÚS 2651/09, I. ÚS 1601/07). V návaznosti na výše uvedené je potřebné uvést, že soud prvního stupně si byl plně vědom důkazní situace, přistupoval k hodnocení jednotlivých důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Z jeho rozsudku vyplývá, že se věnoval hodnocení výpovědí jak obviněného, tak i svědků v návaznosti na jimi činěné výpovědi v průběhu trestního řízení a tyto výpovědi, resp. jejich změny hodnotil v souvislosti s dalšími provedenými důkazy. Je zřejmé, že soudy postupovaly v souladu s ustanoveními § 125 odst. 1 tr. ř., (resp. § 134 odst. 2 tr. ř.), tudíž jim nelze vytknout svévoli, přičemž odůvodnění je jasné, logické a přesvědčivé. Činí-li i přes shora uvedené skutečnosti obviněný kroky ke zpochybnění těchto skutkových závěrů s tím, že nebyly provedeny jím navržené důkazy a až následně od svých závěrů dovozuje jiné závěry právní, pak nelze než opětovně zdůraznit, že jde o námitky z pohledu uplatněného dovolacího důvodu irelevantní.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. Z toho důvodu Nejvyšší soud nemusel věc meritorně přezkoumávat podle § 265i odst. 3 tr. ř. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. o odmítnutí dovolání rozhodl v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění, odkazuje v tomto směru na znění § 265i odst. 2 tr. ř.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 20. června 2012

Předseda senátu:
JUDr. Jan Engelmann